

TRADUCERI NECUNOSCUTE ALE LUI IORDACHE SLĂTINEANU DIN TEATRUL LUI METASTASIO

DE

EUGENIA DIMA

Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea interesul cititorilor din Principate se îndreaptă către literatura Apusului, din care sînt selectate, conform gustului de atunci, îndeosebi operele lui Florian și Metastasio.

Vorbînd despre influența lui Metastasio, Ramiro Ortiz consideră că pătrunderea scrierilor acestuia în Țările române se va fi datorat în mare măsură lui Ienăchiță Văcărescu¹. Sosit la Viena în anul 1782 (nu în 1783, cum afirmă Ortiz), într-o misiune diplomatică, boierul muntean vine în contact cu creația, în plină vogă, a poetului și dramaturgului italian. Prefuirea pe care i-o acordă Ienăchiță se vedește și în aprecierile pe care le face în gramatica sa asupra talentului „prea înțeleptului și plinului dă istorie și dă știință, și mai virtos dă dulci născători, Metastasio, pîntru care îndrăznesc a zice că nu s-au împodobit acest poetă cu poezia talienească, ci au împodobit poezia talienească cu duhul și cu condeul său”². Supoziția lui Ortiz pare a fi valabilă mai ales pentru Muntenia, căci în Moldova se traduce deja, în 1783, piesa *Ahileu la ostronul Sirului*³.

O contribuție importantă la răspîndirea lui Metastasio o va fi avut desigur și existența unor traduceri în neogreacă, tipărite sau aflate în manuscris⁴. În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea se poate vorbi de un bilingvism greco-român în Principate, la nivelul boierimii, iar traducerile neogrecești au constituit adesea un intermediar pentru amatorii de cultură occidentală. Puternica participare afectivă a personajelor lui Metastasio, de cele mai multe ori eroi ai antichității, a determinat succesul pieselor sale la un public tot mai înclinat spre sentimentalism, chiar dacă în versiunile grecești, în planul expresiei, se pierduse din eleganța și melodicitatea discursului metastasian.

Un inventar al melodramelor traduse în neogreacă în secolul al XVIII-lea, reprodus de Ortiz⁵ după Papadopoulos-Vretos, cuprinde : un manuscris din anul 1758 cu piesa *Semiramida*⁶, două volume tipărite la Venetia în anul 1779 (vol. I : *Artaxerx, Adrian în Siria, Demetrio* ; vol. II : *Mitostivirea lui Tit, Siroe, Caton în Utica, Ahile în Seiro și Demofonte*, publicate la Viena în anul 1794, *Temistocle*, Viena, 1796, și *Olimpiada*, Viena, 1797. Ortiz admite însă și existența unor manuscrise care nu au fost înregistrate în antologia lui Papadopoulos-Vretos,

¹ Ramiro Ortiz, *Per la storia della cultura italiana in Rumania*, București, 1916, p. 223.

² Ienăchiță Văcărescu, *Observații sau băgări de seamă asupra regulilor și orînduiețelor gramaticii rumânești*, Rîmnic, 1787, p. 136.

³ Ms. 1 818 de la Biblioteca Academiei R.S. România (abreviat : B.A.R.).

⁴ Cf. Paul Cornea, *Originea romantismului românesc*, București, 1972, p. 108.

⁵ Ramiro Ortiz, *op. cit.*, p. 251, 252.

⁶ Ms. gr. 807 de la B.A.R.

Νεοελληνική φιλολογία. De asemenea. Al. Ciorănescu consideră că piesa *Ahile în Sciro*, „circula în manuscris prin Țările românești cu mai mult de zece ani mai înainte de această dată, de vreme ce avem de atunci traduceri românești după ea”⁷. Într-adevăr, traducătorul piesei *Ahilea la ostroavul Sirului*, identificat în persoaana vornicului moldovean Alexandru Beldiman⁸, a utilizat în manuscris aceeași versiune neogrecă, în care erau intercalate pasaje versificate, folosită după lipărire și de Iordache Slătineanu pentru traducerea piesei *Ahilefs la Schiro* (Sibiu, 1797).

Dintre piesele lui Metastasio traduse din limba greacă în românește se mai cunosc: *Artaxera*, păstrată într-o copie moldovenească de la 1807⁹, *Milosirdca lui Til și Siroie*, din anul 1784, aparținând lui Alexandru Beldiman¹⁰, și din nou *Milostivirea lui Til și Siroiu*, la care se adaugă piesa *Caton*, ale unui anonim muntean¹¹.

Ne-am oprit în cercetarea de față asupra ultimelor trei, aflate în manuscrisul 3454, semnalat pentru prima dată de Al. Ciorănescu. Negăsind în cuprinsul manuscrisului nici un indiciu referitor la traducător sau copist, ori la data cînd a fost scris, Ciorănescu apreciază că traducerea se vor fi făcut „în preajma anului 1800, de un necunoscut muntean”¹².

Ms. 3454 de la Biblioteca Academiei R.S. România, care poartă titlul *Dintr-ale lui Metastasio*, cuprinde, în 86 de foi, traducerea celor trei piese din volumul al doilea al ediției grecești a operelor lui Metastasio, de la 1779, amintită mai sus. Traducătorul urmărește îndeaproape originalul grecesc, iar grija cu care sînt reproduse notele de la subsol și parantezele care cuprind indicații scenice ni-l recomandă ca o persoană preocupată de activitatea dramatică.

Necesitatea comparării manuscrisului anonim cu traducerea lui Slătineanu ne-a fost sugerată și de cunoașterea interesului pe care l-a manifestat boierul muntean pentru teatru, în general, și pentru Metastasio, în special. Despre viața și activitatea lui Slătineanu s-a scris relativ puțin, acesta fiind cunoscut în istoria literară numai ca traducător al volumului *Ahilefs la Schiro*. Abia de curînd a beneficiat de o prezentare monografică alcătuită de Leon Velovici, în *Dicționarul literaturii române de la origini pînă la 1900*¹³, la care sîntem în măsură să adăugăm date noi.

Iordache (Gheorghe) Slătineanu este urmașul unei mari familii de boieri munteni înrudiți cu Cantacuzinii, care la începuturile secolului al XVIII-lea dețineau funcții importante în ierarhia feudală. El este unul din cei patru copii ai marelui vornic Radu Slătineanu. Data nașterii, încă necunoscută, poate fi plasată după 1764, anul primei căsătorii a tatălui său cu Sultana Crețulescu¹⁴. A urmat, împreună cu fratele său Scarlat, cursurile Academiei domnești din București, care îi trezesc admirația pentru limba greacă, manifestată de timpuriu: elev fiind, participă cu o poezie la alcătuirea, în anul 1789, a unui volum de versuri encomiastice grecești intitulat *Papele vitejești ale lui Mavroghent*¹⁵. Puteam afirma însă că era bun cunoscător și al unor limbi occidentale, nu numai pentru că era abonat la revista „Le Spectateur”, pentru că a redactat în limba italiană o petiție către Agenția austriacă din București¹⁶, sau pentru că a tradus piesa *Demetrio* a lui Metastasio din italienește în grecește, dar și datorită prezenței unor neologisme de origine romanică în volumul său din 1797.

Parcurend întregul *cursus honorum* hărăzit fiilor de boieri, ajunge în Divanul domnesc al Țării Românești, fiind pe rînd vel paharnic, vel logofăt, vel vornic, calmacam. Prieten cu revoluționarul grec Rigas Velestinlis¹⁷, a fost unul din cei patru mari boieri care au rămas în

⁷ Al. Ciorănescu, *Teatrul lui Metastasio în România*, în „Studii italiene”, I, București, 1934, p. 12.

⁸ Despina Ursu, *Din istoria terminologiei românești privitoare la teatru*, I, în LR, IX, 1960, nr. 2, p. 72.

⁹ Ms. 445 de la B.A.R.

¹⁰ Ms. 181 de la B.A.R.

¹¹ Ms. 3454 de la B.A.R.

¹² Al. Ciorănescu, *op. cit.*, p. 11.

¹³ *Dicționarul literaturii române de la origini pînă la 1900*, București, 1979.

¹⁴ Pentru date biografice, cf. N. Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, VIII, București, 1906, p. LXVIII; Octav-George Lecca, *Familiiile boierești române*, București, 1909, p. 445-446; I.C. Filitti, *Regeste de documente. I. Familia Slătineanu*, București, 1938.

¹⁵ Ioan Bianu și Nerva Hodos, *Bibliografia românească veche, 1508-1830*, II, București, 1910, p. 334.

¹⁶ N. Iorga, *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea (1688-1821)*, II, București, 1901, p. 36, 434.

¹⁷ L. Vranoussis, *Rigas*, București, 1980, p. 100, 142.

Vapornita la Viena în 1794,

București în timpul mișcării populare din anul 1821 și l-au întâmpinat pe Tudor Vladimirescu iscăind la 23 martie jurământul de credință al Divanului¹⁸. Compromis în fața Porții prin această acțiune, la intrarea în țară a oștilor turcești se refugiază la Brașov, unde moare la 4 februarie 1822¹⁹, în jurul vârstei de 50 de ani.

Angajat în importantele evenimente sociale și politice ale epocii sale, Iordache Slătineanu se retrage citeodată „afară din turburarea politică”²⁰, participând și la viața culturală. Astfel, în 1810 se numără printre membrii fondatori ai Societății literare greco-dacice din București, al cărei președinte este la sfârșitul aceluiași an²¹. Această societate, care a durat pînă în 1812, cu scopuri luminate declarate, înființează în 1811 și o revistă, „Αβύσος Γρηγορίου”, în care își propune să publice opere originale sau traduceri, literare ori științifice, mai ales pentru uzul elevilor. Membrii organizației și-au manifestat interesul pentru învățământ prin participarea în 1811 la examenele de sfârșit de an ale elevilor. Iordache Slătineanu oferă cu acest prilej, ca premii, zece volume în limba greacă. Mai târziu, în anul 1817, marele vernic, în calitate de efor al școlilor, a sprijinit activ reorganizarea Academiei domnești înfăptuită de domnitorul Ioan Caragea²².

Vorbind despre primele manifestări teatrale în Muntenia, Dimitrie C. Ollănescu²³ notează că pe una din proprietățile vornicului Slătineanu, într-o construcție special amenajată, se instalase în 1812 teatrul optic. Timp de cîteva decenii au avut loc spectacole și serbări în această „sală Slătineanu”, transformată mai târziu în sala teatrului lui Ieronim Momolo. Probabil că marele vernic nu va fi fost străin de inițiativele domnului Palu Caragea privind înființarea unui teatru de societate.

Pe plan literar, remarcăm publicarea în 1797, la Sibiu, în tipografia lui Martin Hohmaister, a volumului *Ahilefs la Schiro*, care cuprinde, pe lângă piesa lui Metastasio, și o nuvelă a lui Florian, *Sofronim, Greacu noao*; în foaia de titlu a cărții se precizează că aceasta este „tălmăcită de pe grece de către dumnealui Iordache Slătinean, vel păharnic”. N. Iorga semnaleză apariția în anul 1817, la Iena, a unei noi versiuni grecești a piesei *Demetrio* de Metastasio²⁴, în a cărei prefață editorul dedică lucrarea vornicului Iordache Slătineanu: „am găsit prilej, fără știința ta, ca să iau copie din traducerea ta, ca s-o păstrez”²⁵. D. Popovici²⁶ și Nestor Camariano²⁷ apreciază că afirmațiile editorului reprezintă recunoașterea ca traducător a lui Iordache Slătineanu, care, din prudență, a evitat să-și pună numele pe pagina de titlu.

Privită din perspectiva preocupărilor lui Iordache Slătineanu și a preferinței sale pentru teatrul lui Metastasio, ipoteza noastră referitoare la paternitatea lui asupra traducerilor din ms. 3454 se consolidează prin compararea formală a textului acestuia cu cel din volumul *Ahilefs la Schiro* (vom utiliza în continuare prescurtările S pentru volumul *Ahilefs la Schiro* și M pentru textul din ms. 3454).

Sub raport lingvistic, se poate afirma că atât S cât și M prezintă caracteristicile limbii literare din Muntenia de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Pe acest fond se dețasează o serie de elemente individualizante. Numărul relativ mare de fonetisme regionale aștează pătrunderea aspectului vorbit al limbii în scrierile laice din această perioadă. Dintre acestea notăm afereza lui *h* în *aidefi* (S 44, 63, 82, 117; M 11^v, 27^v, 54^v) sau proteza lui *h* în *a hăpi* (S 11; M 2^r, 3^r), afonizarea lui *d* în adjectivul *fracetă* (S 46; M 52^v) și a lui *o* în *a cefeti* (S 87; M 61c). În morfologie, consemnăm lipsa conjunctivului-morfem *să* la conjunctivul prezent, de pers. a III-a, între buințat cu valoare de imperativ: *aibă* („Numai dragoste curată/Către mine astă fată/Aibă”, S 64; „Caton au voi! ca să te asculte, deci *aibă* inimă bună”, M 72^v), *fie* („Asupra mea *fie* grija norocului tău”, S 86; „Laodichea *fie* sănătoasă”, M 34^v), *vază* („Obrazu care am iubil/Vază și socotească”, S 87; „Cine defăimează dragostea, *vază* dragostea mea”, M 67^r).

¹⁸ Cf. A. Oțetea, *Tudor Vladimirescu și mișcarea eteristă în Țările românești, 1821—1822*, București, 1945, p. 224, 225, 262, 263, 288; *Documente privind istoria României. Răscolul din 1821*, I. București, 1959, p. 396.

¹⁹ Vezi ms. miscel. 322 de la B.A.R., f. 211^v.

²⁰ Iordache Slătineanu, *Ahilefs la Schiro*, Sibiu, 1797, p. II.

²¹ Cf. Nestor Camariano, *Sur l'activité de la „Société littéraire gréco-dacique” de Bucarest (1810—1812)*, în „Revue des études sud-est européennes”, VI, 1968, nr. 1, p. 39—54.

²² Elena Grigoriu, *Istoricul Academiei domnești de la Sf. Sava*, București, 1978, p. 105.

²³ Dimitrie C. Ollănescu, *Teatrul la români*, București, 1981, p. 370.

²⁴ N. Iorga, *Relații culturale greco-române. După cărțile bibliotecii din Ploiești*, în „Revista istorică”, V, 1919, p. 65—80.

²⁵ *Ibidem*, p. 70; traducerea îi aparține lui N. Iorga.

²⁶ D. Popovici, *Studii literare*, I, *Literatura română în epoca „luminilor”*, Cluj, 1972, p. 124.

²⁷ Nestor Camariano, *op. cit.*, p. 48, 49.

Pe plan lexical, se poate constata că, la fel ca și *S*, *M* prezintă, alături de numeroasele neologisme de origine neogreacă, și elemente de proveniență romanică, preluate *direct* din limbi romanice; de exemplu, în *S*: *comedie* VIII, *elementuri* 89, *generoz* 40, *minut* II, 44, 50, 105; în *M*: *bastoane* 28^v, *minuturi* 70^v, *persoană* 1^v, 8^r, 31^v, 67^r. În ambele texte întâlnim un fond comun de elemente lexicale populare sau arhaice, dintre care menționăm, pentru frecvența lor mică în limba literară din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, următoarele: *neomenil* (*S* 28; *M* 5^r, 10^r), *neputernic* (*S* 95; *M* 60^r), *pizământare* (*S* 75, 76; *M* 3^v, 42^v), *stricacios* „vătămător“ (*S* 17; *M* 45^r). Adjectivul *virtos* are și sensul figurat „dur, cumplit, neînduplecat“, neînregistrat în *DLR* (litera *V*, manuscris): „Are el inimă așa *virtosă*“ (*S* 83); „Ce *virtosă* la inimă ești!“ (*M* 49^v). Substantivul *urciune* înseamnă „ură“: „De fug și tac nu este *urciune*, nici necaz“ (*S* 76); „*Urciunea* ce avea asupra împăratului“ (*M* 31^r). Precedat de adjectivul *rea*, substantivul *nenorocire* își amplifică sensul: „Cu vrăjmășii asupra mea/Le văz că au pornire./Ce *rea nenorocire*“ (*S* 89); „Din *rea nenorocirea* ta, Lentul nu au murit“ (*M* 21^r).

În ceea ce privește terminologia teatrală, se poate vorbi, în ambele lucrări, de identitatea lexemelor care denumesc noțiunile din acest domeniu, cu precizarea că în *M* se constată, paralel, și unele inovații. Pentru a stabili în ce măsură anumiți termeni sînt utilizați numai (sau mai ales) în textele comparate, am consultat și celelalte piese de teatru în limba română, de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea²⁸, precum și articolele Despinei Ursu referitoare la terminologia teatrală²⁹.

Astfel, substantivul *perdea* pentru noțiunea de „scenă, subdiviziune a unui act, într-o operă dramatică“, calc după ngr. *σκηνή*, apare în *S* 1, 85, și în *M* 2^r, 12^r, 15^r, 21^r, 60^r; „scena finală“ este numită *perdea* *cea după* (sau *dupre*) *urmă*, atît în *S* 93, cit și în *M* 58^r, 85^v. Tot termenul *perdea* este utilizat și pentru noțiunea de „cortină“, calc semantic după ngr. *σκηνή*, it. *cortina*, fr. *rideau*, în *S* 32, 52, și în *M* 11^v, 57^v. Calcul *perdea* înu mai apare în nici una din celelalte opere dramatice cercetate³⁰. Aceeași precizare o putem face și pentru termenul *horă* cu sensul de „cor antic“, calc semantic după ngr. *χορός*, care se înfîlșește în *S* VIII, 2, 3, 49, 56, dar și în *M* 58^v, unde însă semnalăm și o inovație: la f. 30^r traducătorul începe să scrie cuvîntul *horă*, la care renunță și, tăindu-l, îl înlocuiește cu *ceală*, care se mai află și la f. 5^v, 6^r, 28^v. Pentru aceeași noțiune, Alexandru Beldiman recurge la substantivul *adunare* (ms. 1 818, f. 1^v, 5^v, 30^v, și m. 181, f. 7^v, 8^v, 40^v).

Deși ceilalți termeni din domeniul teatrului se întîlnesc, izolat, și în alte piese, trebuie să remarcăm faptul că toți sînt comuni în primul rînd traducerilor în discuție. De pildă, *pricină* pentru „întrîgă a unei piese de teatru“, care apare la Beldiman (ms. 181, f. 1^r, 44^r), este prezent atît în *S* III, cit și în *M* 1^v, 31^r; *faptă*, calc semantic pentru „act“, pe care l-am întîlnit și în *Artaxerx* (f. 65^r), este frecvent în *S* 1, 68, 85, și în *M* 2^r, 12^r, 32^r, 69^r, 79^r; *obraz* pentru noțiunea de „personaj“, mai des utilizat, este de asemenea comun celor două lucrări analizate: *S* VIII și *M* 59^v (în *M* apare însă și neologismul *persoană*, f. 1^v, 31^v).

O indicație de scenă ca *fuge*, în paranteză sau ca notă la subsol, cu sensul de „pleacă, iese din scenă“, calc semantic după ngr. *φύγει*, existentă în *Artaxerx* (f. 64^r, 77^v), este destul de des utilizată atît în *S* 11, 16, 17, 31, 32, 87, cit și în *M* 19^v, 20^r, 42^v, 53^v, 62^r, 68^v, 78^v, 80^r, 81^v.

În încheiere semnalăm și comunitatea unor construcții rar folosite în limba epocii. Locuțiunea adverbială *în cele din urmă* are forma (*in*) *cea de pe* (sau *după*) *urmă*: „Voi să-mi spu, *cea de pe urmă*, cu care altu [...] fie-mea s-ar putea căsători?“ *S* 43, cf. 93: „În *cea după urmă* mă va avea mai mult îndecător decît părinte“, *M* 33^r, cf. 3^v, 14^v, 19^r, 53^v, 57^r, 64^r; construcția adverbială *de al doilea* „a doua oară“ se află de asemenea atît în *S*: „Acum m-am născut *de al doilea* și acum o cunosc că răsuflu“, 69, cf. 105, cit și în *M*: „Vino, fiica mea, să te îmbră-țișăz și *de al doilea*“, 86^r, cf. 3^r, 10^v, 17^v, 73^r.

Enumerarea elementelor lexicale, morfologice sau stilistice comune ar putea continua, dar considerăm că faptele prezentate sînt suficiente pentru a dovedi că textele aflate în ms.

²⁸ În afara traducerilor din Metastasio după versiuni grecești, amintite mai sus, am avut în vedere și: *Ocicio Gregorii in Moldavia Vodae tragedice expressa*, piesă românească scrisă între anii 1778—1780, publicată de Lucian Drîmba în „Limba și literatură“, VII, 1964, p. 366—392; J.—J. Rousseau, *Narcis sau îndrăgîitul dă însuș de sine*, traducere din limba franceză făcută de Ioan Cjantacuzino], în 1794, ms. 3 099 de la B.A.R., f. 88—123; Metastasio, *Temistocle* (fragment), traducere din limba italiană făcută de Ion Budai-Deleanu, pe la 1810, ms. 2 427 de la B.A.R., f. 32^r—41^v.

²⁹ Despina Ursu, *op. cit.*, I, p. 71—77, II, în SCȘT (Iasi), XI, 1960, fasc. I, p. 89—98.

³⁰ După cum rezultă din articolele citate ale Despinei Ursu, termenul *perdea* apare și în alte piese de teatru, dar mai tîrziu, după 1816, precum și într-o cronică dramatică de la 1836

